

PRÍBEH ŠTUDENTA

**ŽIVOT SEMINARISTOV
ĽUDIA ZVONKU ČASTO
VNÍMAJÚ AKO TAJUPLNÝ**

Štúdium teológie – zvlášť v prípade budúcich kňazov – si ľudia často spájajú s rôznymi stereotypmi. Neustále odriekanie modlitieb a čítanie Biblie, žiadny priestor pre záujmy bežných smrteľníkov, monotónnosť, nuda, ale i akási tajuplnosť. Je to naozaj tak? Porozprávali sme sa s Martinom Surovým, študentom štvrtého ročníka na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte UK a seminaristom v jednej osobe.

Na počiatku bolo učenie

Po ukončení strednej školy prichádza na rad pre niekoho náročné, pre iného jednoznačné životné rozhodnutie. Martina to jeho zaviedlo do Nitry na Univerzitu Konštantína Filozofa, kde absolvoval štúdium učiteľstva histórie a náboženskej výchovy. Hoci ho škola aj následná dvojročná skúsenosť „v teréne“ bavili a aj veľa naučili, v jeho živote nastal zlom. „*Učenie som mal rád, bol som však frustrovaný zo slabej motivácie žiakov a chýbajúcej disciplíny. Po dvoch rokoch učenia som preto začal premýšľať, či je učiteľská dráha pre mňa to pravé,*“ začína rozprávať svoj príbeh Martin. Ako praktizujúci katolík sa rozhodol, že sa pri riešení takej dôležitej otázky, ako je táto, pôjde poradiť s blízkym kňazom. „*Kedže sme sa dobre poznali, jedného dňa sa ma opýtal, či som niekedy premýšľal o tom, že by som sa stal kňazom. Bola to šokujúca otázka, avšak po istom čase som dospel k záveru, že by to mohlo byť moje životné povolanie. Miesto, kde mám byť a využívať svoj talent,*“ približuje začiatky svojej novej cesty. I keď sa zdá, že to celé malo rýchly spád a Martin je z tých, ktorí zo sekundy na sekundu našli svoje životné poslanie, celý proces vedúci k veľkému rozhodnutiu v skutočnosti trval niekoľko mesiacov. Stať sa rímskokatolíckym kňazom, to však – okrem iného – predpokladá mať vyštudovanú katolícku teológiu, ktorej štúdium trvá šesť rokov. „*Dá sa teda povedať, že výber školy nebola moja vôľa, ale nutnosť. Za toto rozhodnutie som však veľmi rád,*“ uvádza Martin na pravú mieru svoje rozhodnutie študovať na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte UK. „*Kedže sa seminár vyberá podľa miesta trvalého bydliska, ako Skalica som sa dostal do toho v Bratislave. Skvelé je, že sa nachádza v tej istej budove ako fakulta. Ako prvák som si tak mohol dovoliť vyjsť z izby v papučkách o minútu osem a doraziť včas na začínajúcu sa prednášku do učebne na druhej strane chodby,*“ spomína.

Iná ako ostatné

Nech sa už na našej univerzite rozhodnete študovať takmer čokoľvek, študentský život v priebehu akademického roka vyzerá v hrubých rysoch viac-menej rovnako: najprv semester, potom skúškové, cez deň škola, poobede/večer voľný program, s ktorým si vysokoškooláci sami nakladajú tak, ako uznajú za vhodné. Štúdium na RKCMBF UK je však veľmi špecifické. A nielen tým, že ide – podobne ako na medicíne – o spojené šesťročné štúdium, počas ktorého študenti musia absorbovať množstvo informácií z rôznych oblastí. Práve pre svoju náročnosť je rozdelené do menších blokov, ktoré sa každé dva roky končia štátnicami. Študovať tu však môžete len jeden študijný program – katolícku teológiu, a to buď ako budúci kňaz, alebo laik. „*Prvé štátnice z filozofických predmetov nás čakajú v druhom ročníku. Druhé štátnice, kde sa preverujú naše vedomosti z pedagogického bloku, máme na konci štvrtého ročníka. Ide o takzvané pedagogické minimum, ktoré nám umožňuje učiť v školách. No a posledné veľké štátnice a obhajoba diplomovej práce sú v šiestom ročníku,*“ približuje Martin. Či sa už teológiu rozhodnete študovať ako laik, alebo kandidát kňazstva, nevyhnete sa povinnej pedagogickej praxi, počas ktorej môžete nadobudnuté vedomosti uplatniť pri vyučovaní náboženskej výchovy. Budúci kňazi okrem toho chodia v rámci praxe vypomáhať aj do farností, nemocníc či iných inštitúcií. „*Špecifikom nášho štúdia je napríklad aj to, že prednášky bývajú zásadne doobeda. Je to kvôli režimu seminaristov. Časovo je rozvrh hodín podobný tomu na základnej škole – vyučovanie máme od ôsmej do jednej poobede. V neskorších hodinách bývajú semináre len výnimočne,*“ vysvetľuje fungovanie Martin. Kým študenti laici môžu po skončení doobedňajšieho rozvrhu svoj čas využiť napríklad aj na brigády či iné aktivity, u seminaristov to vyzerá úplne inak.

Byť kňazom nie je len o vedomostiach

Na to, aby sa niekto mohol stať katolíckym kňazom, sa totiž vyžaduje, aby okrem štúdia katolíckej teológie absolvoval aspoň štvorročnú formáciu. Kandidáti kňazstva počas nej bývajú v tzv. formačnom dome, nazývanom inak aj seminár, ktorý by sme my, bežní smrteľníci, mohli považovať za internát pre aspirujúcich kňazov. Každý zo seminaristov má stabilne určený program dňa, ktorý – v pomere osvedčenom rokmi – mieša duchovný život, štúdium v škole, voľný čas, samoštúdium a vykonávanie služieb v seminári. „*U nás to nefunguje tak, že sa do polnoci učíme na skúšku. Čas v seminári je prísne organizovaný,*“ vysvetľuje. Ako teda vyzerá bežný deň seminaristu? „*Ráno vstávame zavčasu, aby sme stihli rannú modlitbu, svätú omšu i raňajky ešte pred prednáškami, ktoré sa začínajú o ôsmej ráno. Po doobedňajších prednáškach mám dve hodiny voľného času, počas ktorého môžem ísť napríklad do mesta či robiť čokoľvek, čo uznám za vhodné. Približne od štvrtej do šiestej máme čas vyhradený na samoštúdium. Vtedy by mal každý seminarista sedieť u seba v izbe a venovať sa učeniu alebo čítaniu. O šiestej sa všetci presunieme do kaplnky, kde sa najprv venujeme čítaniu duchovnej literatúry – každý knihu podľa vlastného výberu. Po lektúre nasleduje spoločná modlitba vešpier. A po nej večera. Po siedmej máme opäť pár hodín voľno. Niekedy sedím so spoluhráčmi v spoločenskej miestnosti, rozprávame sa alebo si zahráme nejakú spoločenskú hru. Kto chce, môže si ísť čítať, zájsť do posilňovne alebo sa poprechádzať na Kapitúlsku ulicu. Aby sme stihli optimálnych osem hodín spánku, náš deň sa končí o desiatej večer,*“ objasňuje. V takto rozdelenom dni Martinovi už neostáva mnoho času na mimoškolské aktivity. To však neznamená, že sa okrem štúdia ničomu nevenuje, práve naopak. Popri aktivitách späťch

s činnosťou domácej farnosti stíha aj prácu s mládežou – zapája sa do organizovania letných táborov MINFA pre miništrantov. Okrem toho prispieva článkami do časopisu seminaristov *Adsum*. Svoje pedagogické vedomosti z predošlého štúdia i profesijného života využíva v prospech fakulty v jej rade pre kvalitu. „*Od roku 2019 som navyše aj študentským senátorom celouniverzitného akademického senátu za našu fakultu. Zapájam sa do práce pedagogickej a vedeckej komisie a som tiež členom volebnej a mandátovej komisie. Vďaka pôsobeniu v senáte som pochopil, že výučba a štúdium sú v rámci života vysokej školy len kvapkou v mori,*“ hovorí Martin.

Nech ten deň stojí za to

Okrem štúdia a prípravy na svoje budúce povolanie sa však Martin snaží každý deň využiť naozaj na maximum. „*Život je veľmi vzácny čas. Je obmedzený a nikto nevie, koľko ho má k dispozícii. Preto sa ho snažím využívať zmysluplne. Majou túžbou je môcť si vždy večer*

povedať, že uplynulý deň stál za to,“ vraví, a kým ja premýšľam, či existuje na svete väčšie klišé, pokračuje: „*Mal by to byť taký deň, v ktorom sa nejakým spôsobom prejavila láska k Bohu. No nielen v pekných rečiach, ale najmä v konkrétnych činoch. Láska bez skutkov sa teraz tváriť, že ja nič nepotrebujem. Som normálny človek, ktorý potrebuje žiť, chodiť do obchodu, pobicyklovať sa a podobne. V tomto pandemickom čase sa doma v Skalici zapájam do činnosti miestnej farskej charity, kde pomáham chorým a starým. Veľmi rád tiež čítam a chodím sa poprechádzať do prírody,*“ vyvádza ma z omylu a ja mu jeho presvedčenie naozaj uverím.

Rodinná atmosféra

Kým s ním sedím na lavičke v záhrade na Kapitúlskej a rozprávame sa, okolo nás prechádzajú ľudia. Ľudia, ktorí sú súčasťou fakulty. Ľudia, ktorí sa medzi sebou poznajú a vyzerajú ako jedna

veľká rodina, ktorá vás bez zbytočných otázok prijme medzi seba a žije, čo hlása. To mi ide v hlave, keď Martinovi kladiem jednu z posledných otázok. Ktoré slovo podľa neho najvýstižnejšie opisuje život na fakulte? „*Fakulta mi ukázala nové možnosti, ako sa dá premýšľať o svete. Naučila ma, že sa netreba nechať unášať na vlnu emócií, ale treba používať rozum, že pravda a názor nie je to isté. Vďaka nej sa rozšíril okruh skvelých ľudí, ktorých poznám. Ak by som však mal vybrať len jedno slovo, ktoré by definovalo fakultu a život na nej, bolo by to slovo ‚rodina‘,*“ povie a ja si pogratulujem k pozorovateľskému talentu. „*Asi mi to nebudete veriť, ale všetkých zamestnancov fakulty v Bratislave naozaj osobne poznám – od vrátnika cez vyučujúcich až po dekana,*“ dodá. A je niečo, čo mu štúdium na RKCMBF UK, naopak, vzalo? „*Vzalo mi – v dobrom – ilúziu o svete, ktorú nám súčasná doba predkladá: že človek môže žiť len sám pre seba, podľa seba a že si za peniaze môže všetko kúpiť,*“ uzatvára Martin.